

ved en retslig Dom; en af Delene. Nu kan det naturligvis, naar Lovforslaget sigter paa at udvide disse Regler, som hidtil have gældt for Underholdningsbidrag til uægte Børn og til forladte og fraseparerede Hustruer til at gælde for større Omraader, selvfølgelig ikke være Meningen andet; end at man i saa Henseende ikke stiller dem, til hvilke en saadan Afsoningspligt udvides, under slettere Betingelser end dem, som hidtil have været Afsoningspligten underkastede; med andre Ord: Ligesom den, der skal tilpligtes at svare Underholdningsbidrag til uægte Børn, enten selv maa vedgaa sin Underholdningspligt ved et Forlig eller for en Dørlighed, eller han ved Dom skal tilpligtes at gøre det, saaledes maa disse andre, som nu komme med ind under de samme Bestemmelser, nyde den samme Ret, at der maa ligge enten deres egen Erkendelse eller en Tilpligtelse ved Dom, forinden man kan stride ind mod dem. Jeg siger, dette maa omtrent følge af sig selv; men det følger ikke af Bestemmelserne i Lovforslagets § 9, heller ikke saaledes, som disse ere blevne foreslaaede ændrede af det ærede Udvalg. Det er det, mit Vædringsforslag under Nr. 1 gaar ud paa, idet det giver den paagældende, som man mener er forsørgelsespligtig, Afgang til, dersom han ikke erkender denne Forsørgelsespligt, at værge sig ved Domstolene. Vædringsforslaget foreskriver til- lige, hvor Sagen skal anlægges, hvorledes den skal behandles, og hvem det er, han skal anlægge Sagen imod. Jeg gentager altsaa: ligesom Underholdningsbidraget til uægte Børn og de deraf flydende Følger ikke kunne paalægges den, som ikke selv erkender, at han er pligtig til at svare Underholdningsbidrag, undtagen ifølge Dom, saaledes gaar Vædringsforslaget under Nr. 1 ud paa at etablere samme Regler for alle andre, som der her i Lovforslaget er Tale om, at der skal kunne paalægges Underholdningsbidrag. Jeg tror i og for sig, at der ikke kan være noget at indvende derimod; og at man snarere maaste kunne antage, at man i Udvalget har været beskæftiget saa meget med andre Spørgsmaal, at man ikke fuldt er bleven opmærksom paa det. Det næste Vædringsforslag, jeg har stillet paa Blad Nr. 111, gaar ud paa, at andet Stykke af § 9 udgaar. At svare Underholdningsbidrag er jo en Pengeforpligtelse, en pekuniær Forpligtelse, og naar man ikke bestemmer andet om den, maa den gaa ind under de samme Regler som andre Pengeforpligtelser, naar den ikke bliver opsholdt; man maa nemlig erhverve Dom over den paagældende forpligtede, før man kan stride videre retlig

ind imod ham. Man kan imidlertid tænke at ville begunstige denne Pengeforpligtelse, og det første Skridt, man kunde gøre i den Retning, er at sige: Vi tillade, at der gaaes forbi Domstolene; naar Forpligtelsen er erkendt, er det ikke nødvendigt at erhverve Dom, vi give strafs Udpantræningsret. Det er noget, man kender i visse Tilfælde. Det er en stor Begunstigelse, men et saadant Skridt kan man gaa til. Man kan gaa et Skridt videre endnu; man kan sige: vi ville endnu stærkere begunstige dem, til hvem denne Forpligtelse skal udvides, vi ville stille den lig med Bøder, vi ville sige, at i det Tilfælde, man ikke vil betale, skal den affones paa samme Maade, som Bøder affones. Men det er ikke det, Udvalget er gaaet til, det er gaaet til det allerdyreste Skridt, som kunde gøres, og det er det: ikke at stille denne Pengeforpligtelse paa samme Maade som hidtil, men som den Undtagelse, under hvilken Underholdningsbidraget til uægte Børn har staaet, nemlig at en ældre, i øvrig ophævet, Lov gælder med Hensyn til Afsoningsreglerne for den. I saa Henseende skal jeg gøre opmærksom paa, at Forholdet er dette, at i tidligere Tider og navnlig ifølge Forordningen af 16de November 1836 skulde i Tilfælde af, at Bøder ikke bleve betalte, disse affones ved Fængsel paa Vand og Brød, og i Klasse med Bøder satte man i denne Forordning af 16de November 1836 ganske Underholdningsbidrag til uægte Børn og til forladte og frastilte Hustruer. Denne Forordning har en vis Skala for, hvor længe man skal sidde paa Vand og Brød for at affone de forskellige Beløb, men med Hensyn til Bøder er man senere kommen bort deraf. De skulle, som bekendt, efter den nuværende Lovgivning ikke affones med Vand og Brød. Ifølge Straffelovens § 30 sættes der arbitrært Fængsel, men kun simpelt Fængsel, naar en Bøde ikke betales, dog saaledes, at der ikke maa sættes simpelt Fængsel over 30 Dage for hver 100 Rigsdaler. Udenfor kriminelle Sager have vi, som bekendt, Loven af 16de Februar 1866, der ligeledes bestemmer, at Bøder skulle affones med simpelt Fængsel, og sætter en Skala for, hvorledes denne Afsoning skal finde Sted for de forskellige Bødebeløb. Der er saaledes ikke noget Beløb mere tilbage, der bliver affonet ved Vand og Brød, undtagen Alimentationsbidrag til uægte Børn og til forladte og fraseparerede Hustruer. Tidligere var det samme Tilfælde med Bøder, men det er forandret, og de affones nu ved simpelt Fængsel. Vand og Brød som Afsoning af Pengebeløb staar efter den gældende Ret alene tilbage med Hensyn til